

býti zmocněnci v nesporném řízení mužského pohlaví a že předpisy občanského práva o smlouvě zmocňovací pro toto řízení neplatí, poněvadž jde o řízení veřejnoprávní. Zdá se, že Hora tehdy přijmul zásadně odmítavé stanovisko Ottovo, jež také odpovídalo judikatuře proti odporu praxe.

Opírá se toto tvrzení plným právem o starý předpis § 29 civ. řádu soudního, který ve sporech vyžadoval na zmocněnci, aby byl svéprávným a mužského pohlaví. Mluvily pro mínění to také jiné předpisy nesporného patentu na př. § 95, který žádal, aby i k úkonu svědeckému při soupisu jmění, tedy při aktu čistě formálním, přibíráni byli pouze muži. Vůbec zákonodárství rakouské chovalo se k ženě jako k plnoprávnému člověku stejně odmítavě jako právo římské, stavíc ji v mnohém ohledu na stupeň nezletilců. Teprv světová válka učinila průlom do těchto předpisů snižujících ženu a tak prvá dílčí novella připustila ženu jako svědku při poslední vůli, při notářských spisech atd. To však nezpůsobila změna názorů zákonodárcových, nýbrž železná nutnost, ježto často pro nedostatek mužů v zájmu nebylo možno sepsati takové listiny, při nichž bylo nutno přibrati svědky. Jako občanský zákon nemá ani nesporný patent předpisu o mužské kvalifikaci zmocněnce. Zásady dvorského dekretu ze dne 24. října 1845 č. 906 byly sice v celku převzaty do nyní platného nesporného patentu, avšak ku podivu bylo vynecháno ustanovení § 9 tohoto dekretu, který výslovně nařizoval, že v nesporném řízení může býti zmocněncem pouze osoba mužského pohlaví.

Hartmannem citovaná rozhodnutí velmi pečlivě obírají se historickým vývojem této otázky a odvolávají se také na tento dekret. Ku podivu však z toho, že nesporný patent vynechal toto výslovné stanovení mužské kvalifikace, usuzuje soud, že vše zůstalo při starém a že tímto vynecháním nemínil zákonodárce ženám uvolniti cesty k zmocněnectví v řízení nesporném.

Ještě před novellou ze dne 1. dubna 1921 č. sb. z. a n. byly ženy připouštěny za obecné zmocněnce podle předpisu občanského práva, ale *ius standi in iudicio* jim přiznáváno nebylo, ač, jak výše jsem již podotkl, praxe proti tomuto názoru houževnatě se bránila a ženy připouštěla. Po vydání cit. rozhodnutí však i praxe se musila podříditi názoru konstantně hájenému nejvyšším soudem. Nikdo si netroufal riskovati nebezpečí zmatečnosti celého jednání a rozhodování v záležitostech nesporných eminentně důležitých, bude-li jednati se ženou zmocněncem. Nebylo možno odvolávati se na analogii § 449 civilního řádu soudního, ježto týž dovoľoval pouze, aby manželka zastupovati mohla svého manžela ve sporech nepatrných. Rovněž nebylo lze odvolávati se § 25 živn. zákona, vždyť *exceptiones strictae sunt interpretandae*.

Tento nepřiznivý stav pro ženu změnila však novella výše cit. č. 161/21. Táž formuluje znění § 29 civilního soudního řádu takto: »Pokud není nařizeno zastoupení advokátem a hodnota sporného předmětu není vyšší 2000 Kč, může býti zmocněncem každá svéprávná osoba. V rozepřích o předměty, jehož hodnota jest vyšší než 2000 Kč, mohou býti v místech, kde sídlí alespoň dva advokáti, zmocněnci pouze advokáti.«

Nový advokátní řád připustil také ženy k advokacii a tak mohou býti ženy právě tak ve sporech zmocněnci jako muži, mají-li kvalifikace zákonem žádané.

Jak výše naznačené odmítavé stanovisko Ottovo, Horovo, Helmerovo a jiných, tak citovaných dvou rozhodnutí opírá se o staré znění § 29 civ. řádu soudního,

ježto podle § 2 odst. I. při vykonávání soudnictví v nesporných věcech »má soud dbáti všeobecných předpisů o náležitostech po právu platných jednání a opatření.« Má tedy soudce v otázkách nesporným patentem neřešených použiti podle § 7 ob. zák. obč. analogických předpisů civilního soudního řádu. Podle téhož § ad 3. jest povinen pečlivě zkoumati platnost plných mocí zmocněnců. Tyto plné moci musí posuzovati podle civ. soudního řádu a ježto nesporné řízení právě tak jako občanský zákon neobsahuje předpisů o tom, kdo může býti zmocněncem, jest pro nesporného soudce jediné směrodatným nové znění § 29, jak výše uvedeno a připustí ženu k jednání stejně jako muže. Žena podle toho není více *falsus procurator*, za jakého byla považována dříve. Vracím se ještě k dekretu ze dne 24. října 1845 č. 906 a tvrdím, že nesporný patent ze dne 9. srpna 1854 č. 208 proto nepřijmul znění § 9 cit. dekretu, ježto z důvodu prospěšnosti chtěl pro nesporné řízení uvolniti cestu ženám tak, jak dříve to učinil občanský zákon, který pro obecného zmocněnce také mužské kvalifikace nežádal.

Podle toho, co jsem řekl, nelze více činiti rozdílu mezi právy obecného zmocněnce a právem t. zv. *ius standi in iudicio*. Obé jest stejně pro ženu přístupno jako pro muže.

Jest litovati, že republikánské zákonodárství nemělo času, aby tuto otázku výslovně rozřešilo tak, jak toho moderní doba a její nazírání na důstojnost ženy vyžaduje. Podle mého názoru měla býti výše uvedená rozhodnutí v díle Hartmannově vynechána právě tak, jako byla vynechána jiná, která odporovala zákonům za Republiky vydaným.

Důležité rozhodnutí.

Na žádost notáře X. za upravení odměny a výloh upravil zemský civ. soud v Praze usnesením ze dne 21. listopadu 1925. Pres. 10431 a 10352/13/25 účet jeho tak, jak jej byl notář účtoval. Účet ten týkal se sepsání několika testamentů a v důvodech uvádí soud, že poslední pořízení vzhledem na zodpovědnost a obtížnost úkonu nelze pokládati za jednoduchý úkon a že je přípustno, aby notář požadoval za ně poměrně vyšší odměnu podle § 1 odst. 2. vl. nař. z 11. V. 1923 č. 102. Stížnost strany do tohoto usnesení vrchní zemský soud v Praze rozhodnutím ze dne 31. XII. 1925 R II 262/25 — 3 zamítl a výslovně prohlásil v důvodech, že každá závěť jest listinou nikoliv jednoduchou, že také není mezi listinami jako jednoduchá v tarifu označena a že tedy odměna za ní má býti upravena podle okolností, ale jistě výše než by činila tarifní odměna za listinu jednoduchou.

Č.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

K odstranění zjištěného bilančního schodku může společenstvo usnésti se na valné schůzi po návrhu likvidatorů, aby schodek rozvržen byl mezi členy a požadovati pak na nich v mezích členského ručení příplatek, aniž třeba uvaliti ihned na družstvo konkurs.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 1. prosince 1925 Rv I 1343/25. Zemský soud civ. v Praze Ck XVII 170/24.)

Bytové společenstvo provádějící likvidaci vymáhalo na členu doplatek k úhradě likvidačních bilancí vyšetřeného schodku ve výši 50% členského (závodního) podílu.

Zalovaný namítal neoprávněnost takového požadavku bez provedení realizace jmění a dále kompensoval částku 20.000 Kč, kterou složil družstvu jako »příspěvek«.

Ve všech stolicích uznáno bylo podle prosby žalobní na povinnost žalovaného k zaplacení zažalovaného doplatku.

Důvody nejvyššího soudu:

Jak zjištěno, byly na valné hromadě žalujícího družstva 14. června 1923 usneseny zrušení a likvidace družstva a byla likvidátory k tomu dni sestavena likvidační bilance vykazující schodek 1,200,000 Kč. Ve valné hromadě 25. června 1924 byla pak tato bilance schválena, jakož i usneseno, aby vymáhán byl na členech k náhradě schodků doplatek ve výši 50% členských (závodních) podílů.

Dovolatel, na němž je v tomto sporu 50% doplatek v zažalované výši vymáhán, vyslovuje názor, že při passivě bilance měli likvidátoři navrhnutí zahájení konkursu, v němž by stav jmění byl zjištěn a rozvrhové řízení provedeno, že však nejsou oprávněni samovolně doplatky ony stanoviti a na členech vymáhati. Správnost tohoto závěru snaží se dovolatel vyvoditi z § 49 zákona z 9. března 1873 č. 70 ř. z. Ale ani z předpisu § 49 nelze správnost tohoto závěru dovoditi. Podle § 76 téhož zákona ručí členové za závazky společenstva s ručením obmezeným nejen v případě konkursu, nýbrž i v případě likvidace. Jest sice pravda, že podle § 49 jsou likvidátoři pod vlastní zodpovědností povinni, aby navrhli zahájení konkursu, je-li z bilance patrné, že aktiva společenstva nestačí ke krytí jeho dluhů. Ale tento § 49 obsahuje jen všeobecná ustanovení o povinnostech likvidátorů a vztahuje se na společenstva s ručením jak obmezeným tak neobmezeným. Proto jest ho vykládati tak, aby neobsaňoval odporu s dalšími zvláštními předpisy, zejména s předpisy jen pro společenstva s ručením obmezeným platícími (§§ 76—86 cit. zák.). A tu nelze přehlédnouti, že v § 85 doplatky členů výslovně se označují jako částky dluhované společenstvu s ručením obmezeným. Ustanovení toto jest v soulase s různou povahou obojího druhu společenstev. Jak již první soud správně uvedl, při ručení neobmezeném ručí členové věřitelům za schodek celým jméním solidárně a vzhledem k tomuto dalekosáhlému závazku jest zvlášť upraveno t. zv. rozvrhové řízení (§ 61 a násl. cit. z.). Při společenstvech s ruč. obm. jde však podle §u 76 jen o úhradní závazek vůči společenstvu. Lze tedy při společenstvech s ruč. obm. doplatky ke krytí schodku požadované, které v § 85 jsou označeny jako částky společenstvu dluhované, vřaditi mezi aktiva společenstva, a jestliže po připočtení jich není družstvo passivní, nemají ani likvidátoři povinnost o zahájení konkursu zakročiti. V tomto případě stačí podle likvidační bilance k nabviti bilanční rovnováhy splacení polovice (50%) doplatků, které na členech podle § 76 cit. zák. mohou být požadovány. Tím padá celý podklad námítky shora uvedené a netřeba se obíratí tím, zda i z jiných důvodů jeví se tato námítka neopodstatněnou.

Dovolatel vytýká, že ač prý popřel správnost bilance, nebyl proveden důkaz o nutnosti doplatku a o výši nutné úhrady. Ale tyto námítky dovolatel neuplatňoval v odvolání a jsou proto podle § 482 a 504 cís. pro pořad instanční odbyty.

Pokud jde o nárok na vrácení drahotního přídatku stavebního ke kompensaci namítaný, posoudil odvolací soud věc rovněž správně a k vývodům jeho se ještě podotýká.

Podle § 2 stanov může družstvo od členů vybírati i takové příspěvky (org. slova: »a jinak platy«). Tudíž nebylo třeba změnití stanov za tím účelem, aby mohl být vybírán drahotní příspěvek stavební a vybírání jeho, čili jak dovolatel praví, zvýšená tím platební povinnost členů neodporuje stanovám. Vybírání jich neodporuje ani zásadám v §§ 11 a 76 zák. o společenstvech uvedeným; v podstatě jde o protihodnotu za plnění žalujícímu družstvem konané, totiž za to, že dovolateli i za tehdejších svízelných stavebních poměrů a vstoupení cen stavebního materiálu a mezd byly v novostavbách družstevních dány k dispozici náhradní místnosti pro bytový úřad, aby tento neprovedl částečně zabrání bytu dovolatelova. Plat tento označen jest výslovně jako příspěvek, ne snad jako záplůčka družstvu poskytnutá nebo vypověditelná, u družstva učiněný vklad, v kterých případech by mohl dovolatel bez ohledu na poskytnutí náhradních místností částky tyto zpět žádati. Příspěvek onen jest též něco zcela odlišného od závodních podílů a stanovení příspěvků těchto není ani porušením oněch bodů smlouvy společenské, které se vztahují na výši podílů a způsob jich složení. Příspěvky tyto nelze ani pokládati za plnění na účet ručebního závazku v § 76 zákona a § 24 stanov členům uloženého. Kdyby tomu tak být mělo, to by se vlastně měla věc tak, že členové to, co podle § 24 odst. 2 stanov a § 76 cit. zák. měli by plniti teprve po zahájení likvidace, splnili by již dříve a že tyto částky byly by již včas zahájení likvidace spotřebovány, čímž účel předpisu

§ 24 odst. 2. stanov a § 76 cit. zák. byl by zmařen. Ostatně dovolatel vylíčenou právní stránku oněch příspěvků vlastně sám v dovolání připouští nazývaje je »zvýšenou platební povinností« a namítaje jen, že k založení povinnosti této třeba změny stanov na základě usnesení valné hromady.

Dovolatel tvrdí, že usnesení valné hromady o vybírání těchto příspěvků čili o tomto zvýšení platební povinnosti členů vůbec se nestalo a zejména že podobný účel při žádné valné hromadě vůbec nebyl oznámen. Zjištění v tom směru ovšem schází, než to nevdá. Stačí, že se dovolatel, jak odvolací soud již uvedl, podle přístupného prohlášení při vstupu k jich placení zavázal. Pohnutka dovolatelova, že prý činil tak v předpokladu, že se vybírání děje na základě řádného usnesení valné hromady, nebyla učiněna podmínkou smluvní a proto jest podle § 901 obč. z. pro tento spor bezvýznamna.

Není tedy dovolání v žádném směru odůvodněno. r.

Pro dodatek, vyznačující poměr společenský, není sice u komanditní společnosti určitý předpis, avšak přes to musí dodatek ten být tak volen, aby tvořil součást firmy, neuváděl veřejnost v omyl. Tomu by ku př. bylo, kdyby taková společnost, která by měla jen jediného komplementáře, volila firmu ve znění obsahujícím jméno tohoto s dodatkem »a spol.« a dalším dodatkem »komanditní společnost«, poněvadž první dodatek lze vykládati tak, jako by tu bylo více osob osobně ručících.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 4. listopadu 1925 R I 900/25. Krajský soud v Mostě Firm 2033/25.)

Nižší soudy zamítly opověď komanditní společnosti k zápisu do obchodního rejstříku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů:

Podle čl. 17 obch. z. musí firma komanditní společnosti obsahovati rodové jméno aspoň jednoho osobně ručícího společníka (komplementáře) s dodatkem naznačujícím společnost. Jest tedy firmu vytvořiti tak, aby obsahovala buď jména všech osobně ručících společníků aneb aspoň jednoho z nich s dodatkem vyznačujícím společnost, který v obou případech je nezbytný.

Lze přisvědčiti stěžovatelům, že zákon nemá určitého předpisu co do způsobu, jakým má být poměr společenský naznačen, že tedy volbu ponechává stranám. Než této libovůli klade jistou mez všeobecná zásada, že firma, tudíž i dodatek, její součástí tvořící, musí být pravdivá t. j. že nesmí obsahovati ničeho, co by mohlo veřejnost uváděti v omyl.

Kdyby firma obsahovala jméno jen jednoho komplementáře s dodatkem »a spol.« neb s dodatkem »komand.« nebo »a komand.«, bylo by se zřetelem předpisu čl. 17 obch. z. samozřejmým, že přes to, že ve firmě je vyznačen jediný komplementář, může jich být ve skutečnosti více. Jestliže však, jako v tomto případě, ke jménu jednoho jen komplementáře jsou připojeny dva dodatky, totiž »a spol.« a dále »komanditní společnost«, bylo by možno právem usuzovati, že prvý dodatek »a spol.« poukazuje k účasti více osobně ručících společníků, tvořících veřejnou společnost (čl. 150 obch. z.), ač ve skutečnosti jest jen jediný osobně ručící komplementář, druhý dodatek pak že poukazuje ke komanditistům, třeba že společníci při tvoření firmy dodatkem »komanditní společnost« zamýšleli vlastně jen objasniti blíže dodatek první.

Právem tudíž oba nižší soudy prohlásily zvolený dodatek za nepřipustný a jest tím zamítnutí opovědi odůvodněno.

Podle obsahu opovědi a smlouvy společenské jest sídlem společnosti B. Za sídlo společnosti jest však pokládati ono místo, kde se nachází její zastoupení (správa) § 75 i. n.). V tomto případě je smlouvou a podle zákona (čl. 167 obch. z.) povolán k zastupování společnosti i její komplementář L., ten však nebydlí v B., nýbrž v cizině a jak rekurentka teprve v opravném řízení uvedla, po jistý čas také v L. (v Čechách). Je-li tomu tak, pak neshoduje se udání rekurentčino, že společnost má sídlo v B. a bylo opověď zamítnouti i z tohoto důvodu. Není tu tedy podmínka § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.

—r.

Přistoupí-li kdo k cizímu dluhu jako spoludlužník, není třeba k platnosti závazku toho písemní formy. Takové formy není třeba také

k platnosti rukojemství, je-li smlouva o něm aspoň na straně věřitelově obchodem.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. listopadu 1925 Rv I 1409/25. Krajský soud v Písku Ck I 2/25.)

Žalovaný, jenž přistoupil k cizímu dluhu jako spoludlužník bez písemní formy, byl ve všech stolicích odsouzen a sice v nižších prvním dlužníkem bylo na straně žalující obchodem a proto prvním dlužníkem bylo na straně žalující obchodem a proto i zaručení se žalovaného za tento dluh jeví se býti obchodem na straně žalující firmy, takže podle čl. 317 obch. z. písemní formy nebylo k platnosti potřeba.

Dovolání zůstalo bez úspěchu. Důvody:

Odvolač soud neusoudil žalovaného jako rukojemce a plátce, protože se zavázal dluh Pové zaplatiti nikoli pod podmínkou, že hlavní dlužníci nezaplatí, nýbrž jako spoludlužníka k žalovanému dluhu přistouplého (§§ 1344 a 1347 obč. z.). Nemá tudíž podkladu, vytýká-li dovolání, že byl žalovaný odsouzen jako rukojemce a plátce, ač tu písemní formy není (§ 1846 odst. 2 obč. z. nov. zn.). Zde k důvodům odvolacího soudu, jenž usoudil, že žalovaný přistoupil ke dluhu jako spoludlužník, dlužno jen tolik podotknouti, že k platnosti přistoupení k dluhu (§§ 1344 a 1347 též § 1406 odst. 2. obč. z.) písemní formy se nevyžaduje, takže dovolávati se ustanovení čl. 317 obch. z. ani zapotřebí není.

Zbývá výtka žalovaného, že nárok žalobkyně je předčasný, protože prý žalovaný nebyl o zaplacení upomenut (§ 1334 obč. z.). Žalovaný však byl později upomenut žalobou, ale dluhu nezaplatil, takže ani s hlediska splatnosti dluhu pro odsouzení žalovaného nebylo závady. —r.

I osobní koncesi hostinskou, patřící úpadci lze s jeho souhlasem zpeněžití ve prospěch podstaty tím způsobem za schválení konkursního komisaře, že úpadce vzdá se koncese ve prospěch třetí osoby, která za vzdání se koncese té dá jistou úplatu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 10. listopadu 1925 RI 936/25. Okresní soud v Duchcově K 18/24.)

Správce konkursní podstaty, do níž patřil hostinec, v němž úpadce provozoval osobní hostinskou koncesi, domluvil se s osobou, která hostinec z konkursní podstaty koupila, že by tato zaplatila 4000 Kč do podstaty, kdyby úpadce respektive správce podstaty se svolením úpadcovým vzdal se hostinské koncese ve prospěch její, aby koncese mohla jí jako nové majitelce hostince býti udělena. Úpadce k tomu svolil, avšak když měl podepsati smlouvu, o tom odešel.

Správce podal návrh konkursnímu komisaři za schválení, aby vzdal se hostinské koncese úpadcovy provozované v hostinci čp. 36 v Z. pod podmínkou, že koncese ta udělena bude nyníššímu vlastníku hostince toho F. Covi.

Konkursní komisař usnesením z 13. srpna 1925 K 18/24 návrh konkursního správce schválil a žádané svolení udělil.

Soud rekursní k rekursu úpadcově usnesení změnil, návrh správcův o svolení vzdání se koncese ve prospěch F. Ca zamítl, jelikož práva z koncese náležejí sice ku jmění úpadcovu konkursu podrobenému (§ 1 konk. ř.), leč koncese jako taková není uvalením konkursu na jmění dlužníkovu dotčena a zůstává i na dále dlužník nositelem této koncese, která je osobní.

Nejvyšší soud obnovil usnesení první (konkursního správce). Odůvodnění: Rekursní soud odmítl udělení svolení, ježto k vzdání se hostinské koncese jako osobního oprávnění jest zapotřebí souhlasu majitele koncese, ten ale souhlas nedal. Se stanoviskem tím nelze souhlasiti. Podle § 1 odst. 1. konk. ř. odmítá se prohlášením konkursu veškeré exekuci podléhající jmění konkursního dlužníka jeho volné dispozici, správa jmění konkursního přechází na orgány konkursního řízení najmě na správce podstaty a jest jmění podstaty použiti k upskojení věřitelů. K tomuto cíli ukládá se v § 115 konk. ř. správci podstaty, aby jmění podstaty zpeněžil. Ku jmění konkursní podstaty patří též živnostenská oprávnění, neboť tato, jak plyne z ustanovení §§ 331 a 340 ex. ř. z exekuce vyloučena nejsou. Patří tedy k úpadkové podstatě i hostinská koncese a platí ohledně ní, totiž její správy a zpeněžení, co v tom směru obecně uvedeno o jmění konkursní podstaty, tudíž její správa a zpeněžení náleží orgánům konkursního řízení najmě správci podstaty. Podle §§ 115 a 118 konk. ř. má sice, pokud možno, o zamýšleném zcizení slyšen býti úpadce, ale jeho souhlas neb nesouhlas rozhodný není. Z toho plyne, že také nesouhlas úpad-

cův se vzdáním se jeho koncese, kterým koncese má býti zpeněžena, jejím vzdáním se odvislým od souhlasu dlužníka, učinil tak neprávem. Zdali živnostenský úřad vzdání se koncese bez souhlasu jejího majitele správcem podstaty uzná a je přijme, jest věcí tohoto úřadu a dotyčného řízení. Podle uvedeného a ježto jiné překážky ohledně navrženého způsobu zpeněžení s hlediska konk. řízení není, bylo k rekursu dovolacímu obnoviti usnesení prvního soudu. —r.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve věcech finančních.

Č. 1640. Poplatek z punktací: »Návrh« písemný, konstatující hlavní body ústního ujednání, ani navrhovatelem ani druhou stranou nepodepsaný není poplatnou právní listinou. (Nález z 8. ledna 1924 č. 22.701/23.)

Č. 1642. Poplatek z cizozemské výmazné kvitance: Cizozemská listina musí býti ohlášena k vyměření poplatku u poplatkového úřadu; nestačí podání k soudu. (Nález z 9. ledna 1924 č. 22.693/23.)

Č. 1674. Poplatek z darování (Slovensko): Podstatnou vadou řízení jest, byla-li za základ vyměření poplatku z darování vzata vyšší než smluvená hodnota, o jejíž přiměřenosti byla slyšena jen druhá strana. (Nález ze 24. ledna 1924 č. 1044.)

Kompetence civilních soudů de lege ferenda. Dr. Flor. Drápal. Cena 8 Kč.

Dr. Drápal domáhá se reformy jur. normy. Poukazuje na dualismus příslušnosti soudů okresních a sborových I. stolice a zastává náhled, že není důvodů omezovati příslušnost soudů okresních na spory ex valore. Navrhuje proto zrušení kompetence sborových soudů jako stolic prvních, soudů kausálních i živnostenských) a zrušení vrchních zemských soudů. Dle jeho návrhu přináleželo by rozhodování v I. stolici ve všech sporech soudům okresním, v II. stolici soudům krajským a ve III. stolici soudu nejvyššímu. Navrhuje dále přípustnost odvolání i ve věcech nepatrných. Dále domáhá se toho, aby veškeré spory manželské a mezi rodiči a dětmi byly vyřizovány v cestě nesporné. Náměty jeho jsou velice zajímavé a některé z nich lze vítati, tak zejména návrh, aby zavedena byla jednotná lhůta čtrnáctidenní. Některé náměty také stávají se obsoletní, ježto v nové osnově jur. normy docházejí výrazu, tak zejména zrušení soudů kausálních (obchodního a horního) a rozšíření působnosti soudů okresních. Naproti tomu nelze s některými náměty souhlasiti, tak zejména s tím, aby vše, co nespočívá se souzením jak v řízení sporném, tak i nesporném (zejména i projednání pozůstalosti) přikázáno bylo soudním kancelářím s konceptními úředníky v čele.(?) Návrh ten jest neproveditelný, neboť právě projednání pozůstalosti, v němž třeba rozhodovati o mnohých otázkách právních, vyžaduje znalosti práv. Spíše lze souhlasiti s druhou jeho alternativou, aby projednání pozůstalosti přikázáno bylo vůbec jen notářům. Podobně nelze souhlasiti s návrhem, aby soudci byla přikázána moc, při prvním roce určití, když toho bude třeba, kdy strany mají se dáti zastupovati advokáty. Vylučovati advokáty ze zastupování při stále větší spletitosti právních poměrů jest naprosto nepřipustno a nelze vyhrazovati soudci právo, aby rozhodoval, kdy strana má si přibrati zástupce. To by znamenalo vracet se k staré době neblahé paměti patrimoniálních úřadů, kdy strany byly dány na pospas zvlíci úřadu. Nemožný jest též návrh, aby každý příslušník cizího státu mohl býti žalován ze smluvních závazků u zdejšího soudu. Bylo by to proti zásadám soukromého práva mezinárodního a rozsudek takto vyneseny nebyl by v cizině vykonatelným. Rovněž narazí na odpor námět (ač z právního stanoviska snad správný), vyloučiti element laický (v obchodních, horních a námořních věcech) ze spoluúčasti na soudcování. Také opřou se asi obchodní kruhy jeho námětům na zrušení soudu faktury Spisek poskytuje mnoho vědecké látky k diskusi a bylo by dobře, kdyby si ho povšimly též kruhy advokátní a soudcovské. Č.

Opatrovníci a správcové konkursní a vyrovnací. V roce 1921/22 podnikli jsme akci u všech sborových soudů, aby notáři byli zařazeni také do seznamu opatrovníků v řízení nesporném a seznamu správců konkursních a vyrovnacích. Akce naše ne-